

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 11 marca 2025 r.,
w sprawie **Z.D.**,
o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu
w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową dla miasta Rzeszów
sygn. akt [...] w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 16 stycznia 2025 r., sygn. akt II Kp 1112/24,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przekazania sprawy innemu Sądowi
równorzędnemu.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa dla miasta Rzeszowa pod nr [...] wszczęła czynności prowadzące do ustalenia czy zostało popełnione przestępstwo z art. 231 § 1 k.k., w którym pokrzywdzonym jest Z.D., który na obecnym etapie postępowania złożył wniosek o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu celem reprezentowania go w postępowaniu przygotowawczym.

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2025 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu Sądowi równorzędnemu w zakresie rozpoznania tego wniosku. W uzasadnieniu wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga zmiany właściwości miejscowej, gdyż pokrzywdzony nie darzy zaufaniem sędziów Sądów Rejonowych w Rzeszowie, na dowód czego złożył w przedmiotowej sprawie liczne pisma, w których wskazywał swoje podejrzenia co do niekompetencji rzeszowskiego środowiska sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wskazał, że w aktach znajduje się wniosek pokrzywdzonego o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu występującego od rozpoznawania sprawy i wyraził obawę, że nieufność pokrzywdzonego do sędziów rzeszowskiego Sądu Rejonowego nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości, a tym samym uzasadnia wyjęcie sprawy spod jego kompetencji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu terytorialnie właściwego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Możliwość skorzystania z tak zwanej właściwości z delegacji określonej w art. 37 k.p.k. możliwa jest tylko w razie zaistnienia okoliczności dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstaną wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób bezstronny. Sprawa Z.D. nie należała do kręgu spraw, w których uzasadnione było procedowanie na podstawie art. 37 k.p.k. Rozpoznania wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu dla pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym, w bardzo wczesnej fazie „*in rem*”, nie można utożsamiać z „rozpoznaniem sprawy” w rozumieniu art. 37 k.p.k., w której sąd wydaje orzeczenie o charakterze kończącym postępowanie. Takiego charakteru z pewnością nie ma decyzja ściśle incydentalna o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu, której nie wydaje sąd tylko upoważniony sędzia (art. 88 zd. drugie k.p.k.). Nie ma więc żadnych podstaw aby w przedstawionym wypadku upatrywać choćby jednej przesłanki do wyłączenia sądu jako organu wymiaru sprawiedliwości, powodującego niedopuszczalność orzekania w danej sprawie przez urzędujących w nim sędziów.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań, postanowiono jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]